

ΣΟΝΕΤΤΟ

Γλυκειὰ σὰ φῶς πὺν τὸ πεφτάστρι ἀφήνει
Διαβαίνεις μὲς στὸ νοῦ καὶ στ' ὄνειρό μου,
Ἦσκιος γοργὸς στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου,
Πνοὴ ἑλαφρὴ πὺν τὸ κερὶ δὲ σβήνει.

Καὶ δὲ σαλεύει μέσα μου ἡ γαλήνη
Τ' ἄσπρα φτερά της στὸν κρυφὸ καημὸ μου
Κι ὁ πόθος πὺν φωτίζει τὸ λογισμό μου
Χαρὲς κι ἀνθούς σὰν πάντα ἀγνοὺς μοῦ δίνει :

Χαρὲς . . . Λουσμένες στῆς σιγῆς τὸ δάκρυ
Κι ἄνθη πὺν ζοῦν παράμερα σὲ μιὰ ἄκρη.
Ἦ μοῖρα μου τ' ἀδράχτι ἔχει τυλίξει

Ἔτσι νὰ ζήσω τὰ στερνά μου χρόνια
Σὰ βρύση σιγαλὴ πὺν τρέχει αἰώνια
Χωρὶς ποτάμι ἢ θάλασσα νὰ σμίξει.

ΜΗΤΣΗΣ ΚΑΛΛΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ :

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΝΕΡΑΝΤΖΙΕΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ τραγούδια ἐσώπασαν σὰ χεῖλη μαραμένα,
Γλυκὰ τοῦ Πάνα ἡ σύριγγα δὲ θ' ἀντηχήσει πιά.
Οἱ Ἀμαδρυάδες δὲ γυρνοῦν στὰ δάση, ἐρημωμένα
Τάλη ἀπομένουν κ' οἱ γλυπτοὶ βωμοὶ χωρὶς φωτιά.

Καὶ σύ, γιδάρη Ἀρκαδικέ, τὴν τέχνη ἔχεις ξεμάθει,
Πὺν τὴ βαθιὰ ξύπναε ἀργὰ κι ἀρμονικὰν ἠχώ·
Χέρσο ἔχει μείνει τοῦ ἱεροῦ τοῦ στίχου τὸ χωράφι
Κι ἀλλί ! τραγούδια μοναχὰ βαρβαρικά ἀγοικῶ.